

Hagar Olsson,

Ni tillskriver mig med orätt billiga motiv för mitt offentliga uppträdande.

(Oss emellan
sagt)

Min intervention skedde iolunda. ^{jag hade bett om ett urval} Förlaget blockade ut en god del av de bästa dikterna ur samlingen (därmed berövande boken dess tyngd), lät hastigt och lustigt trycka den, "förlånade, lätta och lustiga som bevärade djöular" spörad stäl krönte det hela med en djävul och sände verket ut i världen. Jag erfor genom tidningen att olyckan skett och skrev en insändare för att rädda saken. I ett sådant skick hade jag aldrig låtit boken löpa ut i världen om jag fått läsa korrektur. ~~Bland de utslutna dikterna befanns h.a. följande.~~

Skru med arkosningen
vårslöst med mindre
barn. Uttala sig om
de medföljande dikterna.

Jag medger att andan är banal i följande dikter:
"Jungfruns död". "Till en ung kvinna". "Vad är i morgon"
"Hymning". "Triumf att finnas till". "Starka Hyacinter"
"Trädet i skogen". Detta beror på att de stamma från

den period till vilken jag räknar min debutbok. Jag hade
dat erat dikterna, men förlaget har bortlämnat

Därom nämde jag redan i insändaren.

I de övriga dikterna från nyare tider finner jag andan
färdlös. (utom i "Skåners hemlighet" med förtulad begärlighet
efter likhet, som här hava publiktycke.)

Om Ni har något att anmärka om andan i dessa dikter
(om det icke beväras
~~är~~ för mycket) ber jag meddela mig detta. Det skall antingen i öms-
enständelse med eller i motsats till Eders åsikt
hjälpa min förståelse på traven. Poeter äro kritikhörsa.

Påsarutaget

Jemte vagnar förhoppt ringar lat jag lasta till Edes stureiska
Hälsända vända de tomma ... Besvärskesfrakt
Nurustar jag påsarutaget med starköda masker i vakromma glugger
Tusentals vagnar ^{uppfulla} ~~färdiga~~ vända de hem.

Rosenaltaret

Jag skiljes mig från Edes —
Ty jag är mer än ni,
Jag är i skymning
Simpel piastinna,
Änvid beakande
framtidens eld
jag träder ut till Edes
med ett glatt budskap:

Guds rike börjar.

Till Kristi

Tynande välde,

Ny, höge Guds ar

man hogest alter

höda till allt aut

hävande fram sin färdsmär

svärdiskt döfande

sinnes betagande.

Dä står altaret

som en suck ur Guds bröst,

krönes det med rosor

att man endast ser ett hängar skänket.

Lätt dämpa

skall stundens ande sitta

drickande

in bräckligt gyllne glas

stundens skål

Mina sageslott

Jag säger i filosofens hus
och förted att her var lycklig.
Men mina sageslott står
på skära belar oerkinliga
O mina sageslott,

störker, störker

i gyllne grus ...

Jag älskar edes alltför högt — döa.

Jag bygger Edes ~~stark~~ igen

hävande

för att döda ed — alltför skön.

Mina sageslott —

I skolan en gång står på jorden ...

dä för jag möts bort hammare och mejsel, ...

Bördan tar slut för mig.

Gryningens

Jagtänder mitt Guds öres hela ständer ...

Okända länder, nattliga ständer

vaknen emot mig!

Jag är den kalle gryningens

Jag är dagens skamhäftige gudinnas

~~stadd~~ i dimma slöja

med lilla tidigt morgonljå lmblandt.

Lätt, lätt lösa mina vindar över havet.

Mitt starka horn hänger vid min rida, jag tar

~~väntar ja~~ ~~ihå~~ kluck till uppskott, ...

Vänta jag ännu! Har en gud förhört sig.

Morgonen stiger rött ur oceanen

Från Ålders marmorhård . . .

orden är förvandlad till en askskog.

Hotgärar kläder

sitter jag lätt därpå och drömmar.

O vad mina drömmar äro sköna!

aa in stark -

ty jag har stigit upp från dödens marmorbädd.

— jag såg dig; ansikter jag höll i gasholen med dig!

Die - der umfängliche an der Kell,

Jag själv är elden...

Vem är Gud? Vad har han gjort för oss!

Kada ike-han ar nara

Ur silvabägen håller jag fast oss jänders

mot vilken Afrodites drömmar bleking...

Lidandets kalk.

Lidandets kalk må söras och under färd,

förande den till blekare läppar.

Mina segnarð þan undran den an.

Men-rij.

I mitt hjärta utta ännu jättar med mörka örnöglor,

med sammanpressade stenhänder ..

De ~~skola~~ tråda ^{engens} ut i sina sky mningar,

~~de~~ kalla på dig - smärta

Zeit quister Lammart - mit Stenbelatheit,

Ägg för min själ!

Att hon må finnas vid som icke rättat ha människotunge

Fragment

6 Gudar, gudar.

7 all min svaghet finner jag måtlighets ord
 ord för eder.

ord für eder.

Ausich würden gütigly

ser i herinde ^{gule ting} med fastrokkede händer

Ynger har ännu rätt världen

7 Hölzer des Lösshangs

En ställ ljus föll på min armerad

Nietzsche säger: Ly gung zu allem, aber kein zu immer. Skall det nu hända mig att jag kommer till någon? Kunna vi räcka varandra handen? Min offeriv går nu löst. Eder, jag vill att Ni skall se mig som den jag verkligen är och visa mig Eder som den Ni är. Kunna vi umgås gudomligt med varandra, så att alla skanka falla? Jag talar ännu till Er ett trevande förmedlande främlingsspråk. Nietzsche är den enda människa inför vilken jag icke var rädd att öppna mig. Är Ni det elskar jag ville dyka ut i?

Skattan Ni, är Ni min egen. Skattan Ni, är Ni dock vara varen den som skapens högsta form. Ni är dock
betraktat som en av de som har

Bifogar en ny insändare från skrevet. Om Ni anser att den kan vara ^{helt} ^{användbar} ^{och} ^{lägga} ^{hän} till ^{den} nya nyttan

En saken her jag öder påminnelse den eller skriva till mig att jag skall göra det.

Address: Raimola.

Q. dith. Yidergran.